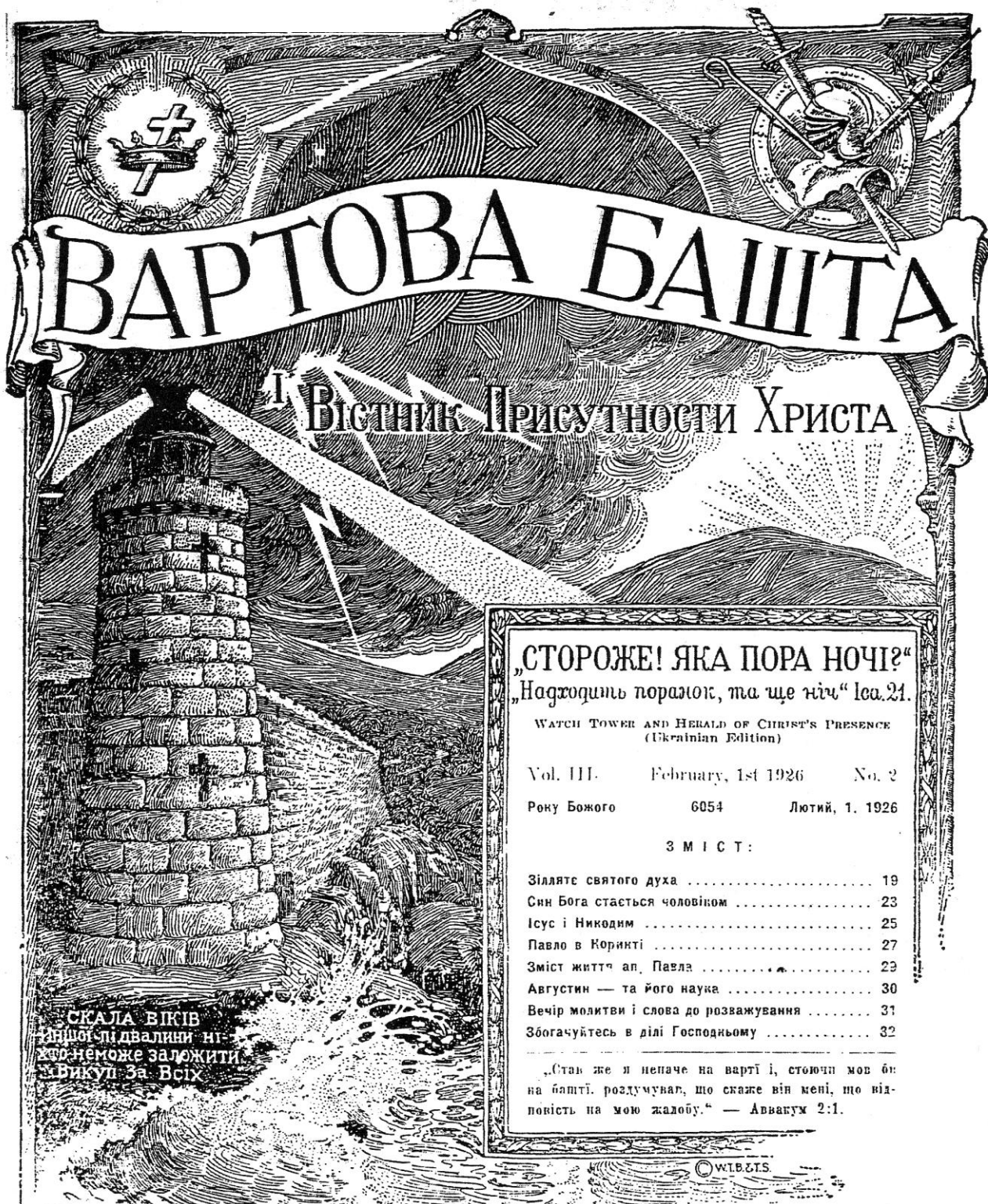

СКАЛА ВІКІВ
Якщо лі двалини ні-
хто не може заложити
викуп за всіх

„СТОРОЖЕ! ЯКА ПОРА НОЧІ?“
„Нагдохить поранок, та ще ніч“ Іса. 21.

WATCH TOWER AND HERALD OF CHRIST'S PRESENCE
(Ukrainian Edition)

Vol. III. February, 1st 1926 No. 2
Рок Божого 6054 Лютий, 1. 1926

З М І С Т :

Зілляте святого духа	19
Син Бога стається чоловіком	23
Ісус і Никодим	25
Павло в Коринті	27
Зміст життя ап. Павла	29
Августин — та його наука	30
Вечір молитви і слова до розважування	31
Збогачайтесь в ділі Господньому	32

„Стан же я непаче на варті і, стоячи мов би на башті, роздумував, що скаже він мені, що відповідь на мою жалобу.“ — Аввакум 2:1.

QWLBZLS

На землі переполох народів у заколоті, як зареве море та філії [взбурені, недоволені маси]. люди від страху та дожидання того, що прийде на вселенну [на всіх людей]: сплять бо небесні [церков] захитаться. Як побачите, що се стається, знайте, що Царство Боже близько. Випростуйтеся і підіймайте голови ваші, радуйтеся, бо наближається викуплення ваше. Євангелій: Маття 24:33; Марка 13:29; Луки 21:25-31.

СЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

СЕЙ журнал служить головню на се, аби подавати пояснення до св. Письма і поучення з него. Заложений (1884. р.) в англійській мові, аби ширити науку Ісуса Христа, він не тільки допомагає дітям Божим при студійованню св. Письма, але також подає, коли Товариство має свої конвенції, повідомляє о приході представителів Товариства так званих „пільгримів“ і подає звіти з конвенцій.

Наші так звані „Верійські лекції“ подають і поясняють в приступний спосіб „ВИКЛАДИ СВ. ПИСЬМА“, видані товариством і є дуже помічні всім тим, хто хоче досягнути почитний ступень т. зв. „Вербі Деї Міністер“ (В. Д. М. — V. D. M.), що означає: Слуга Слова Божого.

Сей журнал боронить головню своєї єдиної і правдивої підстави надії Християн, котру загально всі відкинули, іменно ВИКУП (відкуплене) дорогоцінною кров'ю (смертю) „чоловіка Ісуса Христа, що дав себе на ВИКУП (як відповідну ціну) за всіх“ (1. лист Петра 1:19; 1. лист до Тимотія 2:6). Будуючи отже на тій певній фундаменті: золото, срібло і дорогі каміня-жемчуги слова Божого (1. до Коринтян 3:11-25; 2. Петра 1:5-11), дальшою цілю сего журналу є показати всім: яка є спільність тайни, котра була укрита в Бозі . . . , щоби тепер об'явилась через Церкву всяка премудрість Божа — „котра в інших родах (віках) не була об'явлена синам людським так, як тепер є вона об'явлена.“ — до Ефесян 3:5-10.

Сей журнал є незалежний від всяких партій, сект або віроісповідань, яких собі натворили люди; а старається кожне своє слово підпорядкувати у всім під волю Божу в Христі, як учить сего св. Письмо. Дятого може сміло говорити і розібрати кожне слово, яке голосив Ісус, — відповідно до сего, як нам Бог уділит свої мудрости порозуміти Його слово. Наше становище не є догматичне, але певне; бо що знаємо, се твердимо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Ми є як ті слуги, котрі виконуємо Його службу; дятого рішене наше, що має бути поміщене в сій журналі а що ні залежить від сего, як ми розуміємо Його волю, науку Його слова, аби скрипати Його людей в ласці Божій і в знанню. Тому не тільки просимо наших читачів, але домагаємось від них, аби досліджували кожне написане тут слово при помочи неомийного слова Божого, і тому для легшого провірення наводимо звичайно голові і стих з Пророків і Апостолів.

СВ. ПИСЬМО ВИРАЗНО І ЯСНО УЧИТЬ НАС:

ЩО ЦЕРКВА — се „храм живого Бога“, се особлявше „діло рук Його“, що будова її відбувалась через цілий Євангельський вік. — се є від часу, як Ісус Христос стався Відкупителем цілого світа і Угольним каменем свого храму. Через сей той храм, скоро буде він докінчений. Бог зішле благословення на „всіх людей“ і тоді вони будуть мати приступ до Него. — 1. до Коринтян 3:16, 17; до Ефесян 2:20, 22; 1. Мойсея 28:4; до Галат 3:29.

Що хто в тім часі увірить в ЖЕРТВУ ХРИСТА ЗА ГРІХ і посвятиться Йому, сего буде Він неначе обтісовати, допосовувати і вигладжувати, а скоро буде готовий і докінчений останній з тих „живих камінів“ з „вибраних і дорогих“, тоді великий Майстер-Учитель згромадить їх разом при першій воскресенню. Тоді ся Церква буде наповнена Його славою і станеться місцем стріч між Богом а людьми через цілих тисяч літ. — Окрите 15:5-8.

Що підставою надії так для Церкви, як і для світа є-се, що Ісус Христос з ласки Божої пожив смерті за „всіх“, стався „жизном за всіх“ і, що Він буде „правдивим світлом, що просвічає КОЖДОГО ЧОЛОВІКА, що приходить на світ“ у „властивім на се часі.“ — до Жидів 2:9; Йоан 1:9; до Тимотія 2:5, 6.

Що надією Церкви є, що вона буде такою, яким є її Господь, буде „бачити Його таким, яким Він є“, буде „учасником Божої природи“ і буде мати участь в Його славі, як Його співнаслідник. — 1 Йоана 3:2; Йоан 17:24; до Рим. 8:17; 2 Петра 1:4. Що в теперішній часі Церква, святі мають себе видосконалити, усовищити до служби в будучности; мають розвинути в собі всьому ласку: бути свічками Божими перед світом і приготувати себе на царів і священників в будучих віках. — до Ефесян 4:12; Маттея 24:14; Окрите 1:6; 20:6.

„Цілія світа лежить в благословеннях, о котрих довідаються і отримають всі люди через Царство Христа, що буде тривати тисяч літ. Всі, що схотять бути послужні законам і їх вивчатим, отримають з рук свого Відкупителя і прославленої Церкви все те, що Адам утратив, а всі уперті в злім і непоправні будуть ЗНИЩЕНІ. — Діяння св. Апостолів 3:19-23; Ісаія 35.“

WARTOWA BASHTA

Published by WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY,
18 Concord Street, Brooklyn, N. Y.
Yearly Subscription Price: United States, \$1.00; Canada and
Miscellaneous Foreign, \$1.50.
Entered as second-class matter February 14, 1924, at the postoffice
at Brooklyn, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

(Сей журнал виходить в кількох мовах)

РЕДАКЦІЙНИЙ КОМІТЕТ: Сей журнал виходить під надзором комітету, в склад котрого входять: J. F. Rutherford, W. E. Van Amburgh, J. Hemery, C. E. Stewart, R. H. Barber. Кожний артикул уміщений в англійській журналі читає і одобряє найменше трьох його членів.

Передплату в Сполучених Державах Америки можна посилати Моні ордерами або через Експрес компанію або банковими дребтами. З Канади і прочих країв треба посилати передплату Міжнародним поштовим переказом.

ПЕРЕДПЛАТА за Вартову Башту на рік виноситься: в Сполучених Державах \$1.00, для Канади \$1.50; для Галичини і Волини 4 золоті пол.; для Чехо-Словачії 30 корон; для Буковини 100 левів; для Франції 17 франків; для Бразилії 10 мільреїсів; для Аргентини 3 пеза. Грошеві моні ордери адресувати тільки так: The Watch Tower 18 Concord St., Brooklyn, N. Y.

УВАГА ДЛЯ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ! В нас є такий звичай, що не висилаємо спеціального повідомлення, що отримано належитість ані не повідомляємо, що передплата скінчилась, тільки зазначаємо се побіч адреси.

Для бідних, що не можуть заплатити за наш журнал, а хочуть його читати, висилаємо даром, если о се попросять. Сей журнал виходить раз в місяць. Поодинокое число стоить 10 центів, гуртом 5 центів.

ВАЖНЕ! Вже вийшла і появилася в розпродажі нова книжка під назвою: БОРОТЬБА НА НЕБІ, АБО ДИСКУСІЯ ПРО БЕЗСМЕРТНІСТЬ ДУШІ МІЖ СВЯЩЕННИКАМИ А ДОСЛІДНИКАМИ БІБЛІЇ. Обнімає, ще другі два уступи: Чому папство в Біблії є показане в виді звіра, і що се значить? Подає історію розвою папства. Для кожного в тім згляді є певна наука. — Другий уступ: „Чому духовенство зненавиділо пастора К. Т. Руссея?“ Книжка видана в українській відділі в Торонто, Канаді. Сторін 124. Ціна 25. поодинокое. Брати з Америки прошені надсилати замовлення, як найскорше. Брати в Канаді замовлення свої будуть надсилати, до укр. філії в Торонто, онт. Канада.

КАНАДІЙСЬКИМ БРАТАМ: Проситись у всіх справах звертатися до відділу Товариства в Торонто, Онт. — При тім просимо, щоби всі „відновлення“ передплати на Вартову Башту, брати з Канади надсилали до канадійського відділу. Проситись всіх братів о як найскорше надіслання „відновлення“ Башти.

Увага: Проситись всіх братів звернути бачну увагу на передплату Вартової Башти, як для себе, так і для братів в старім краю

ПАМ'ЯТКА ГОСПОДНЬОЇ ВЕЧЕРІ

Подаємо до відома всім братам, що свято пам'ятки, Господньої вечері сього року припадає на суботу 27 марця, по годині 6 вечором. Віримо, що ся хвиля буде великим покріпленням для Господнього народу.

При тім просимо, щоби всі „екклезії“—збори подали число учасників сєї пам'ятки, як найскорше до головного відділу, в Брукліні. Проситись всіх, як з Америки так і з Європи.

ВІСТНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА І ВАРТОВА БАШТА

Рік III.

Лютий-February, 1, 1926

№. 2.

Зілляте святого духа

ПРИКЛАДИ СЬОГО

„І станеться після сього, що на всякого зілля мого духа, і будуть сини ваші і дочки ваші пророкувати; старим людям у вас будуть сні від мене снитись, та й молоді у вас будуть видавати бачити. Ба й на раби і рабині я того часу злию мого духа.” — Йоїл 2:28, 29.

¹ Апостол Павло під впливом Бога запевняє Церкву, що все, що тільки було перед тим написане, було написане на науку і на користь для неї, на котрій кінець віку він прийшов. (До Римлян 15:14; 1 до Кор. 10:11) З сього бачимо, що повисші слова пророка були також написані в тій цілі.

² Наше слово „дух” є переведене з єврейського слова „руах” що властиво означає „вітер.” Те саме слово переведено в Новім Завіті з грецького слова „пневма,” що означає також вітер. Вітер представляє дуже добре духа. Вітер є невидимий і сильний. Подібно і дух є невидимий і сильний. Так пояснював се слово Ісус, коли говорив з Нікодимом і пояснював йому діланне духа, коли приготував кого до Божого царства, кажучи: „Дух (вітер) де хоче, дине, і голос його чуєш, та не знаєш звідки виходить, і куди йде; так є усякий, що народився з духа.” — Йоан 3:8.

³ Опираючись на сім і на інших місцях св. Письма, заключаємо, що „дух” означає властиво: невидиму силу. Сила Бога Ёгови є свята і чиста; длятого дух Бога є святий дух.

⁴ Коли Бог уживає своєї сили, щоби що небуць сотворити, тоді кажемо, що Він творить все своїм святим духом або невидимою силою. Коли надійшов час, що Бог мав сотворити всякі річи на землі, читаємо в 1 кн. Мойсея 1:2 так: „І дух Бога уносився (ширяв) понад водами.” Щоби сотворити яку річ Бог тільки потребує схотіти, щоби се було і воно станеться. Його воля є Його законом. Тому діланне Його духа є те саме, що діланне Його святої сили.

⁵ Сила Сатани є зла і злобна. Сеї сили чоловік також не бачить. Если сю силу виконує Сатана на чоловіка, називаємо се діланнем або впливом злого духа. Сатана впливає на людей і великує в них се, що св. Письмо називає „сеїтським духом,” „духом Сатани,” і „духом Антихриста.”

⁶ Бог впливає свій вплив на свої сотворіння, щоби osiąгнути свою ціль, яку замірив собі. Св. Письмо доказує зовсім ясно, що Бог не зливає свого духа на нікого, хто не є в сердечній гармонії з Богом. Щоби Бог злив свого духа на кого, потреба з його сторони, щоби він був чесний і схотів сповняти волю Бога.

⁷ Авель вірив в Бога і хотів сповняти Його волю. Тому Бог дав йому духа мудрости, щоби міг принести Богу присмну жертву. Енох вірив в Бога. Він любив Його і слухав Його, тому й Бог похвалив його. Бог о-казав свого духа або силу зглядом Еноха, і взяв його. Коли мав бути побудований і постросний намет Бог сво-ім духом або силою учинив так, що деякі люде отри-мали духа мудрости, розуміння і знання, щоби знали, як що виробляти. В тім случаю Бог своєю невидимою силою поділав на розум сих людей і osiąгнув свою ціль.

⁸ Коли Мойсей на припорученне Бога вибрав 70 стар-ших, ті стали пророкувати. (4. Мой 11:25) Дух Бога зійшов на Йозіла, і сей пророкував перед ізраїль-ським царем.. (2 Парал. 26:14,15) Говорячи о пророках ап. Петро каже, що „святим духом розбуджувані про-мовляли святі люде Божі.” — 2 Петра 1:21.

⁹ Сі і другі місця св. Письма показують, що до при-ходу Ісуса Христа на землю святий дух або сила був о-граничений до служби і був даваний тим, що занимали урядову службу. Бог не давав свого духа всім Ізраїль-тянам, а тільки тим котрі занимали спеціальну служ-бу в Ізраїля. Ся річ є так ясна, що не можна навіть о тім сумніватись. Тільки мале число Ізраїльтян отри-мало від Бога святого духа, і вони звіщали слова, які дав їм Бог для добра других людей.

¹⁰ До таких людей належав також пророк Йоїль Бог своїм духом вплинув на нього, і сей вирік пророцтво, котре мало сповнитися в будучности. Ап. Петро каже нам, що сі пророки не розуміли, що вони писали ані не знали, коли се станеться, що є найлучшим доказом, що се був дух святий або невидима сила Ёгови, котрою він ділав на їх розум і побуджував, щоби вони писали те, що Він хотів, щоб було написане. Йоїль предсказав, що прийде час, коли Бог буде оказувати свого духа в инший спосіб, не так, як досі. Яко пророк говячи з во-лі Бога, він кликав до всіх жителів-землі щоби слухали його слів і передавали їх опісля своїм дітям, а ті сво-ім дітям. Він пророкував, що на Ізраїля прийде велике горе. Він головню перестерігав тих, що служать при олтарю священичу класу. Він казав їм плакати, бо „нове вино зістало відняте від уст їх.” (Йоїль 1:15) Тим хотів він показати їм, що Бог відкине їх від своєї ласки.

¹¹ В тім часі, коли пророк виповідав своє пророцтво, Ізраїль був звязаний з Богом своїм завітом, і становив

часть Божої організації, і тому справедливо був названий Синоном. Побуджений Богом пророк остерігає Синон і каже йому плакати і трубитися на тревогу. А опісля потішає їх гарною будучністю, і каже сі слова: „І станеться після сього, що на всякого злілю мого духа, і будуть сини ваші, і дочки ваші пророкувати; старим людям у вас будуть сні від мене снитися, та й молоді в вас будуть видава бачити. Ба й на раби і рабині у того часу злилю духа мого.” — Йоїль 2:28, 29.

ЧАС

¹² Що пророк думав, коли говорив: „І станеться після сього, що на всякого злілю мого духа?” Чи він може думав, що опісля як вже буде вибрана церква, будучи наперед сплджена і помазана святим духом, і коли Нове Створіння зістане зібране, чи може тоді буде виллятий святий дух на всякого чоловіка? Не думаємо, щоби пророк мав се на думці, бо в тисячліття святий дух не буде нікого запілднювати ані помазувати. Всі тоді будуть під руководством і опікою Христа, як Посередника. Тоді всі будуть знати о правді і тому будуть могли прийняти дар від Бога, який Він дриготовив їм дати через посередника Христа.

¹³ Тим даром буде життя. (до Римлян 6:23) Дар не може досягнути своєї цілі, если хто не схоче прийняти його. За час тисячліття люди будуть під опікою Посередника, а при кінці віку будуть передані Єгови. Зовсім певно, що в часі Тисячліття Бог не буде виливати свого духа на всіх людей, без згляду на се, чи люди приймуть Христа, чи ні. Здається, що сі слова не відносяться до Тисячліття.

¹⁴ Слово: „після сього” означає: „по тім часі,” — пізнійше. Всьо показує на се, що пророк хотів як раз се сказати. Іменно: По тім часі, о котрім я тепер говорю се є в будучности знайде зміна і Бог буде в инший спосіб уділяти свого духа. До сього часу Бог уділив свого духа тільки малому числі людей з дому Ізраїлевого; але прийде час, коли Він зліле свого духа на всякого чоловіка (навіть на Поган), на кожного, „хто призивати буде ім'я Господне.”

¹⁵ Сі слова пророка відносяться, як видно, 1) до останніх днів жидівського віку; 2) до останніх днів євангельського віку. Пророк виразно каже, що се відноситься до часу перед днем самого найбільшого і найтяжшого горя дня Господнього, коли Він виллє свого духа на всякого чоловіка. Знаємо з історії, що на Ізраїля прийшов великий і страшний день головно від 69 до 73 по Р. Хр.. Ісус звертав увагу, що час великого горя буде знаком упадку царства Сатани. (Мат 24:21,22) Так і видно, що обидва сі періоди попередять зляття святого духа.

¹⁶ Щоби зрозуміти добре се пророцтво мусимо пригадати собі, що поперше се пророцтво сповнилося вже на Ісусі і на його апостолах, а опісля на його людях в часі його другої присутності. Що так воно є посвідчає се також пророцтво Ісаї (16:1-3 і 52:7) На послідні слова покликується ап. Павло в посланню до Римлян (10:15) і так саме поясняє їх.

ПОЯСНЕННЯ АП. ПЕТРА

¹⁷ Если місце св. Письма Старого Завіту є неясне, але опісля воно приходить в Новім Завіті і є пояснене одним з Господніх апостолів, тоді таке пояснене мусить бути добре і кожний дослідник св. Письма повинен також прийняти се за добре і за властиве пояснене. Ісус сказав ап. Петрові і другим апостолам, що все, що вони скажуть на землі, буде потвержене на небі. — Мат. 18:18.

¹⁸ Було се в день п'ятидесятниці. Петро і прочі апостоли, що зібралися там отримали св. духа від Бога. Тоді Бог своїм духом або своєю силою сплджив їх і помазав. (Діяння Ап. 2:1-5) З тої нагоди було в Єрусалимі також багато різних людей, що говорили своїми мовами. Знаємо, що апостоли вийшли з хати і стали проповідати їм о Ісусі, і кожний з них розумів їх; кожний в своїй мові. Бог не тільки, що запілднів їх і помазав своїм духом, але ще своєю невидимою силою поділав так на них, що стали говорити досі незнайомими їм азиєками. Тому мимоходячі люди чуючи се, казали: „молодим вином повпивалися.” На се встав ап. Петро і каже: „Сі, не є п'яні, як думаєте, бо трета година дня.” [на наш час дев'ята година рано]. — Діяння Ап. 2:13-15.

¹⁹ Тоді, щоби люди зрозуміли, що се означає, що вони видять і чують, Ап. Петро став їм викладати пророцтво: А се є, що промовив пророк Йоїль: „І буде в останні дні (говорить Господь) виллю мого духа на всяке тіло (на кожного чоловіка); і пророкувати будуть сини ваші і дочки ваші, і молодіці ваші видіння будуть бачити, і старшим вашим сні будуть снитися; і на слуг і на служебниць моїх виллю в ті дні духа мого, і будуть пророкувати. І дам чудеса вгорі на небі і знаки внизу на землі: кров, огонь, і куряву диму. Сонце обернеться в темряву, і місяць в кров, перш заким прийде день Господень великий і славний. І буде: кожний, хто буде призивати ім'я Господне, спасеться.” — Діяння Ап. 2:16-21.

²⁰ До сього часу, як промовляв Петро, святий дух був даний тільки малому числу Жидів. Перший, що був запілднений святим духом, се був Ісус, котрий отримав його при ріці Йордан. (Йоана 1:32) Тепер зістали запілднені і помазані тою самою силою апостоли. Ісус був першим і головою сеї возлюбленої класи слуг, о котрій говорили пророки, а тепер до сеї класи зістали додані апостоли. (Мат. 12:18; Ісаїя 42:1; 61:1,2) Вони є тою класою, на котру Бог виливає свого духа.

²¹ З днем п'ятидесятниці надійшов час, коли Бог не буде обмежувати свого духа лише до кількох одиниць, але як сказав ап. Петро, що хто призивати ме ім'я Господне, то спасеться.” Тоді Жиди закликали і сказали: „Щож нам робити?” Ап. Петро відповів: „Покайтеся і нехай кожний з вас охреститься в ім'я Ісуса Христа на оставленне гріхів, і приймете дар святого духа. Бо для вас обітниця і для ваших дітей, і для всіх дальших, скільки їх покличе Господь Бог наш,” — Діяння Ап. 2:38,39.

²² Що се був час, коли сповнилося пророцтво Йоїля, читаємо даліше, що того самого дня около три тисячі душ отримало святого духа. (Діяння 2:41) Слова пророка Йоїля „після сього” поясняє Петро виразно, що вони означають „останні дні.” Се пояснення годиться зовсім з тим, що ми повисше сказали.

„ВСЯКЕ ТІЛО”

²³ Вираз: „на всяке тіло,” як його уживає пророк Йоїль, мусимо пояснити згідно зі словами ап. Петра, що се означає всі роди дому Ізраїля. Він промовляв до Ізраїльтян. Сі слова, які сказав пророк, трохи пізніше стануться прикладати до духового Ізраїля, іменню що при кінці жидівського віку Бог не буде зважати тільки на синів дому Ізраїля, але Він виліє свого духа на синів і дочок, на старих і молодих, і навіть на слуг і служебниць дому Ізраїлевого, і будуть „пропрокувати.” Се пропрокування або давання свідчення не буде отже ограничатися до кількох, але до всього дому, звідси до „всього тіла,” до всіх. Історія potwierджує, що так в дійсності було, що є найлучшим доказом, що так значинне було сього пророцтва.

„В ТІ ДНІ”

²⁴ Слова пророка Йоїля (2:28,29) треба так розуміти і в такім порядку їх читати, як стоять записані. В такім також порядку се пророцтво сповнялося і сповняється, як се potwierджують голі факта. Твердження немов би стих 29-ий відносився до евангельського віку, а стих 28-ий до тисячліття, не має за собою ніякої підстави. Уживши звичайних слів, пророк на нашу думку сказав так: До сього часу Бог зливав свого духа на кілька одиниць дому Ізраїля. По сім дню Він злиє свого духа на увесь дім Ізраїля, хто тільки буде призивати імя Господне; в сі дні, се є в тім часі Він злиє свого духа на всяке тіло на всіх; Він не буде ограничувати свого духа тільки до кількох побожних Ізраїльтян, але злиє його на ваші сини і дочки, на ваших старців і молодців, і навіть на слуг і на служебниць дому Ізраїля, і на кожного хто тільки буде призивати імя Господне.

²⁵ Щодо часу, коли се станеться, сказано, що перед тим заким настане день Господень, великий і страшний. Сказано: „в ті дні,” що ясно означає, що се буде в тім періоді часу, коли Господь злиє свого духа на всякого з дому Ізраїля, а не в часі евангельського віку. Се в дійсності так і діялося в день пятидесятниці і в слідуєчих по тім трех і пів літах, що дуже добре potwierджує наше заключення. Щоби хто не думав инакше, ап. Петро додав: „А те є се, що промовив пророк Йоїль.” — Діяння Апостолів 2:16.

ДРУГЕ СПОВНЕННЯ ПРОРОЦТВА

²⁶ З многих місць св. Письма переконаємося, що вираз „в останні дні” в ширшій значинні відносився до останніх днів евангельського віку, коли царство сатани стане залитись. І як відносився се пророцтво до останніх днів жидівського віку, так в ширшій значинні відносився воно також до останніх днів евангельського віку, а головню до останніх хвиль перебування Церкви

в часі другої присутності Христа. Часто одно пророцтво сповняється більше, як один раз. Опираючись на тім і на інших пророцтвах ми повинні напевно сподіватись, що Господь ще раз злиє свого духа, як поясняє ап. Петро повисше пророцтво Йоїля, і що се станеться в останні дні евангельського віку саме перед найтяжшим горем.

²⁷ По смерті апостолів сейчас на землю налягла темна мрак. Сатана став непомітно шкодити церкві своїм зловим впливом. Христос заложив свою церкву, як чисту виноградину, котра тепер почала вироджуватись в дук виноградину, як передсказав пророк (Ерем. 2:21) Настали темні віки і Господь відвернув своє лице від людей, що називали себе його іменем. В тім часі правдиво святі люде, перебуваючи посеред фальшивих і честилюбивих членів церкви, терпіли великі муки. Пророк описує їх внутрішні болі сими словами: „Чого зариваєш твое лице, забуваєш за горе наше і нашу тісноту?” — Псалма 44:24.

²⁸ Ап. Петро передсказав також що для святих прийде покріплення від лица Господнього, кажучи: „Покайтесь і наверніться, щоби ви очистились від ваших гріхів, щоби міг прийти (для вас) час покріплення від лица Господнього.” (Діяння 3:19) [перевід з грецького]. Час покріплення для Ізраїля прийшов при кінці жидівського віку, в часі першого приходу Христа. Час покріплення для духового Ізраїля, для церкви Божої, прийшов при кінці евангельського віку в часі другого приходу нашого Господа. В тім часі Господь допоміг повернути своїм людем основні правди віри і тим покріпив їх і згромадив їх до купи. (Псал. 50:5) Сей протит часу від 1874 до кінця війни був часом приготування і покріплення.

ПРАЦЯ ЦЕРКВИ

²⁹ Прообразом сього періоду покріплення і згромадження церкви і її праці був пророк Ілія. По війні Господень дух запалив церкву до ще більшої праці і ревности в проповідуванню Божого царства, чого прообразом був Елисей. Від тепер члени Церкви працюють з великою енергією і отримують через се більшу радість.

³⁰ До сього часу багато братів сподівалося, що праця церкви зближається вже до свого кінця, а тут переконались, що перед ними отвиряється ще більше поле до праці. Від тепер з кожним роком приходить що раз більше число людей до правди. В 1925 р. обходило пам'ятку смерті нашого Господа 25,000 більше як попереднього року. На конвенції в Коломбос на питання, кілька прийшло до правди в послідних роках, встала більша половина присутних і заявила, що до правди прийшли вже по війні. Також в Магдебургу на подібне питання заявило яких 10,000 братів, що до правди прийшли по війні. Варто завважати, що більша часть їх се молоді брати і сестри. На таке велике число Господь злиє свого духа; і сі з молодечою енергією і запалом ідуть і проповідують Царство Боже, стаються свідками для Христа. Хотий декотрі старші упали на душі і заперестали працювати, то на їх місце Господь покликав молодих робітників до своєї виниці.

БАЧУТЬ ВИДІННЯ

³¹ Пророк сказав: „І будуть сини ваші і дочки ваші пророкувати; старим людям у вас будуть від мене сни снитись, тай молодці ваші будуть видава бачити.” Пророкувати — значиться проповідати. І тепер передовсім молоді люде йдуть і проповідують, чи то устно, чи розносять літературу і оповідають людям о зближаючійся царстві. Дуже часто писане слово вплине більше, як бесіда.

³² „Видіння” означає, мати яснійше поняття о плані Бога. „Як нема кому об'явити людям правду Божу, то такий народ іде в ростіч.” (Єн. Прип Сол. 29:18) Єсли люде не мають видін'я Божого слова, єсли не розуміють правди о Бозі і о його плані тоді між ними нема Господнього духа і тратять віру в Христа. (Амос 8: 11-13) Хто зобачив світло правди, яке Бог посилав, сей зрозумів його план і чує в серці велику радість.

³³ „Молодці ваші будуть видава бачити.” Сі, що прийшли до правди в найновіших часах, оказують велике посвяченне і мають в собі Господнього духа, і мають нераз краще розуміння Божого плану, ніж ті, що є вже довший час в правді. Маючи яснійше виворуження правди вони з більшою охотою беруться до праці, яку Господь подає їм.

РАННІЙ І ПІЗНИЙ ДОЩ

³⁴ Що пророцтво сповняється з кінцем євангельського віку, вказує на се пророк під поетичним образом раннього і пізнього дощу. (Йоїл 2: 23; Осія 6:3) Ранній дощ має за ціль підняти насіння, підчас коли пізніший дощ дає зріст зерну в колосю. Коли Бог вилив свого духа на апостолів в день п'ятидесятниці, се був наче ранній дощ, що полив зерно, яке засіяв сам Ісус Христос. (Мат 13:37) Час же другої присуности нашого Спасителя, головню по всесвітній війні був від Бога наче пізнім дощем для зерна в колосю або для членів, що зібралися до купи чекаючи нетерпеливо, коли прийде на них час, щоби зіжати їх і забрати їх до стодоли.. Сей пізній дощ вливає сили і енергії в серця братів до дальшої праці. На се вказував також Ап. Яков, коли писав: „Тому терпіть, брати мої, аж до приходу Господа. Ось рільник же доброго овочу з землі, ждучи нетерпеливо його, аж дістане ранній дощ і пізній. Будьте-ж і ви терпеливі і кріпите ваші серця, бо прихід Господа наближується.” — Яков 5:7, 8.

ДАЛЬШИЙ ДОКАЗ

³⁵ Як дальший доказ, що пророцтво Йоїла має сповнитися вдруге з кінцем євангельського віку на більші розміри, бачимо з слів самого пророцтва: „А опісля покажу знамена на небі і на землі: кров і огонь і стовпи диму. Сонце обернеться в темряву, а місяць — в кров — перед тим заким настане день Господень, великий і страшний.” Йо. 2:30, 31.

³⁶ Ми вже тепер починаємо бачити ті знамена на небі, в виді сього замішання, яке запанувало на землі. Кров і огонь се символи смерті, знищення. Так зване теперішнє християнство є нині в цілковитім замішанню. Їх провідники обернули світло євангелії в тему. Вони заперечують немов би чоловік був сотворений Богом, вони заперечують його упадок і викуп через Ісуса Христа, та лучаться отверто з диявольською організацією, і називають її царством Бога. Вони так все помішали, що багато чесних людей не знає тепер, куди має йти.

³⁷ Пророк так і каже, що се станеться перед тим „заким прийде великий і страшний день Господа;” се значить перед тим, заким прийде час найстрашнішого гора. (Мат. 24:21, 22; Лука 17:27,29) Пророк каже, що перед тим Бог злиє свого духа „на всяке тіло,” на кожного, що буде призивати ім'я Господа. Факти показують, що се пророцтво сповняється в сім часі; що хто взивав ім'я Господа, сей за Божою допомогою пізнав правду і посвятився, і тепер з охотою і радістю сповняє волю Господа. Те все для правдивих послідователів Христа повинно становити велику радість, бо се є дальшим доказом, що наше викуплення вже близьке.

НАЙТЯЖШИЙ І НАЙЛУЧШИЙ ЧАС

³⁸ Ніхто не заперечить сьому, що теперішній час є дуже тяжкий для правдивої церкви Христа. Світ своїми покусами з одної сторони, загальний упадок теперішнього порядку з другої, то се, що люде покидають Бога, то знова се, що многі, котрі давніше служили Богу, тепер холонуть в його службі, все те впливає некорисно на братів і сестер. Теперішній світ з його духовенством є названий в св. Письмі духовою Содомою. Лот жив в Содомі, але був чесним чоловіком. Жиючі тепер члени церкви перебувають також немов в Содомі посеред zdeгенерованої організації диявола. Вони немов теї Ной оповідають людям, що наближається час найбільшого гора. Ісус сказав, що в часі другої його присуности буде, так, „як було за днів Ноя... до дня того, як Ной увійшов в ковчег, і (тоді) настав потоп і вигубив усіх. Так само, як сталося і за Лота... і, котрого дня Лот вийшов з Содоми, (тоді) линуло огнем та сіркою з неба і вигубило всіх; так також буде і в день, коли син чоловічий відкриється.” (Лука 17:26-30)... „Бо тоді буде велика мука — скорб, якої не було від початку світа. аж досі, ані не буде. І коли би тих днів не вкорочено то не спаслося ніяке тіло (то не остав би при життю ні один чоловік. ” — Мат. 24:21,22.

³⁹ Як колись Лот перебував посеред зіпсутих людей, так тепер правдиві члени Церкви Христа перебувають посеред переворотного світа і говорять їм о Бозі і о його плані і сталися видовищем для ангелів і для людей і навіть для самої диявольської організації. Час теперішній є отже дуже тяжкий, бо світ супротивляється правді, ще більше і завзятіше, як передше. Божі люде згромаджуються до купи, але ворог і його організація

лучаться разом, щоби знищити правдиву Церкву Христа і тих, що заховують Божі заповіді: тих, що є свідками Ісусовими. (Охр. 12:17) Тому тепер Церква потребує мати в собі Господнього духа в більшій мірі. І, сі, що призивають ім'я Його і зістали початі і помазані його духом за минувших кілька літ, оказують тепер духа Господнього в більшій мірі.

⁴⁰ Але той час є також дуже щасливий для Церкви, бо тепер вона розуміє правду о много більше і краще, як перед тим. Всі брати радуються радістю Господа, бо знають, що належать до класу святих. Господь тепер уділяє своїм вірним слугам своє благословення. Над тими, що мають духа Господа, сяє тепер слава Його, і Бог називає їх своїми свідками на землі. Чим більше світло тим більша радість, і тим більша нагода служити Господу; — а таку честь отримали члени правдивої Церкви. — Ісаїя 60:1.

⁴¹ Правдиві члени Церкви знають і є певні, що мають Господнього духа, як каже пророк Ісаїя 61:1,2; і сповняють поручення їм розказ і проповідують день помсти нашого Бога проти організації Сатани, і також несуть слова потіхи для людей. Тут знову виповнилося пророцтво, котре по часті сповнив Ісус Христос. Щасливі ці члени, що мають сю ласку у Бога! Вони не жалують свого часу! Вони бачать, що наш Господь Ісус обняв в свої руки владу і усуває царства Сатани, та виливає свого духа на тих, що призивають ім'я Бога і сталися свідками для Бога Єгови.

⁴² Хотят видять, що світ валиться, на їх ликах є все усміх. Вони стоять наче на склянім морю, і в честь Єгови і його Сина возносять похвальний гимн, що наблизилося вже Боже царство. Вони не журяться тим, як довго ще будуть на землі, або котрої години увійдуть до слави. Вони радуються і очікують свого Господа і перебувають під покровом Всевишнього, і знають, що

если будуть дальше вірними в його службі, Він захоронить їх перед всяким злом, і в своїй часі прийме їх до слави і через свого возлюбленого Сина зліє на них надмірно велике багатство своєї ласки.

ПИТАННЯ ДО УСТУПУ:

На що пророцтво є дане? Що значить слово „дух“ в Йоїля 2:28? §. 1-3.

Скажи, яка є різниця між святим духом а духом сатани? §. 4, 5.

На кого Бог зливає свого духа? §. 6.

Як була ограничена діяльність св. духа в Старім Завіті? Що сказав о тім ап. Петро? Поясни пророцтво Йоїля §. 7-11.

Що хотів пророк Йоїль сказати словом „після цього.“ Чи можна розумно заключати, щоби святий дух сплинув в тисячліття до словно на всіх людей, без згляду на се, чи Христа приймуть, чи ні? §. 12-14.

На який час вказує се пророцтво? Чи пророцтво о Ісусі Христі відноситься часом і до членів його тіла? Юподай примір. §. 15-16.

Серед яких обставин ап. Петро навів пророцтво Йоїля? §. 17-19.

Чому апостол запитував се пророцтво і на що звернув їх увагу? §. 20-22.

Що пророк думав під словом „яке тіло?“ До якого часу він відносив „ті дні?“ Переповідж. §. 23-25.

До якого часу відноситься вираз в „останні дні?“ §. 26.

Що сталося по смерті апостолів? §. 27.

Коли мав прийти час покріплення? §. 28.

Пророком кого був Ілія, а кого Єлсей? §. 29, 30.

Що значить: „Ваші сини і дочки пророкувати муть?“ і які мають видіння? §. 31-33.

Що значить „ранній і пізний дощ“ і як се потверджує пророцтво Йоїля? §. 34.

Що означають чудеса на небі „кров і дим?“ §. 35, 36.

На кого Бог зліє свого духа в останні часи? §. 37.

Чому теперішній час є найстрашніший? §. 38.

Кого представляв Ной в ковчезі? і що опісля прийшло на землю? §. 38.

Яка потіха з того для Церкви? а що чекає світ? §. 38.

Чому теперішнє положення Церкви є подібне до положення Лота? §. 39.

А чому Церква помимо того всього радується? §. 40-41.

Син Бога стається чоловіком

„І слово чоловіком (тілом) сталося, і перебувало між нами (і ми бачили славу його, славу, як єдиногоднього від Отця) повне благодати-ласки і правди.“ — Йо. 1:14.

Невіруючі в Бога люде уважають чотири євангелії за звичайні собі повісті в котрих описується о річах, про які знали самі писателі тих повістей, або довідалися о них від других людей. Але для віруючого Християнина сі євангелії подають життя Іуса Христа так, як дух або вплив Бога Єгови діяв на розум сих євангелистів і казав їм все описати, щоби послідователі Ісуса могли опісля поступати вузкою дорогою, яку отворив сам Ісус Христос. — до Жидів 10:20.

Кожда з сих євангелій описує передовсім якусь одну правду, яку об'явив Ісус Христос. Матей описує відношення Ісуса до царства небес, яке Бог Єгова замірив закласти на землі. Марко описує Ісуса, як вірного посланця. Лука описує працю Ісуса як чоловіка і показує його

відношення до людей більше, ніж котрий инший євангелист. Для Йоана отже осталося представити радісну вість о царстві (євангелію царства) з зовсім иншої точки погляду, іменно, показати, що Ісус приходить з небес, що Він прийшов з висшого степення життя до низшого.

Початок євангелії Йоана оповідає о славній духовій істоті, котра була з Богом в небесах, і котра опісля сталася чоловіком (тілом) і перебувала між людьми. Ся істота мала славу, але ся слава була инша, яку мають звичайні люде. Ся істота відзначалася великою ласкою Бога і говорила саму правду. Він вказує на Бога Єгову, як на Отця сеї істоти о много яснійше, ніж котрий другий євангелист. Бо хотай Матей і Лука показують, що Ісус прийшов, так як було предсказано в пророцтвах, то однак ні один з них не говорить о житті Ісуса, яке Він мав передше з своїм Отцем.

Не завадить при тім пояснити, що значить: „стався

тілом." Хто не розуміє цього виразу, приходить легко до мильного заклучення. Коли хто чує, що „СЛОВО," Син Бога, стався тілом, зараз думає собі, що Син Бога тільки прийняв на себе людське тіло, або іншими словами сказати, що Він тільки придівся людським тілом, або, що Він вліз в людське тіло. Се є дуже мильне поняття. Вираз: „стався тілом" треба знати, що се є живітський спосіб бесіди, замість сказати, що стався чоловіком. Біблія уживає дуже часто цього виразу „тіло," замість сказати „чоловік." Наприклад: Псалма: 56:4; 78:39; 1 Мой. 6:12,13,17; Мат. 24:14; Ісаїя 40:6; 1 Петра 1:24; Рим. 8:1,3-13; і пр. Так і тут: „СЛОВО" сталося „тілом" — се значить: духовна істота за силою Бога сталася людською істотою, людиною, чоловіком.

Йоан говорить о сій духовній істоті, що Він був „СЛОВОМ" ко Богу, а по грецьки „ЛОГОС". Наш вираз „Слово" а по грецьки „Логос," не подає повного значіння цього слова, сеї назви. Ширше значіння цього є: посередник, або післанець, котрий говорить в імені другої особи, або передає слова другої особи. Йоан говорить, що „СЛОВО" було на початку з Богом, або, як [сказано в старославянським перекладі: „СЛОВО" було на початку к Богу, або ся істота духовна була зглядом Бога „СЛОВОМ" „ЛОГОСОМ" — посередником, котра передавала або виконувала се, що Бог казав. Йоан однак не говорить, наче-б ся істота не мала початку, так як Бог Єгова не мав початку. Але він каже, що на початку, заким що було сотворене, вже була ся істота, названа „ЛОГОС," і сей „Логос" був з Отцем

Слова євангелиста Йоана годяться з словами Біблії в котрій на самім початку написано, що Бог до когось промовляє, кажучи „Сотворім чоловіка в наш образ і подобу." (1 Мой. 1:26) Йоан поясняє в Одкровенні (3:14), що ся духовна високо вивисшена істота була першим творивом, яке Бог сотворив, і що потім всі річи були сотворені через сю істоту. При тім однак Йоан виразно заявляє, що сі річи не були сотворені з волі сеї духовної істоти. Він тільки каже, що все, що Сотворитель (Єгова) хотів сотворити не було сотворене без „ЛОГОСА". Через „ЛОГОСА" об'являлася воля Бога Єгови, длятого Він був названий „СЛОВОМ" Бога; через котрого („Логоса") об'являлася на зверх думка і воля Бога Єгови. Читаємо, коли Бог Єгова сказав: „Нехай буде світло," то „ЛОГОС" виконав волю Бога ділом. Тому нічого дивного, що Йоан говорить і називає сю істоту „ЛОГОС," богом, або що вона була обдарена великою силою.

Нинішнє так зване „християнство" поясняє сі слова і каже, що сі дві істоти є чимсь одним і тим самим. І додають ще, що св. дух або вплив Бога Єгови є особною істотою або еством, і таким чином втворили собі якесь дивне божество, трьох богів в одному, що для здорового розуму є зовсім непонятне і немислиме. Вони ще говорять, що хто не вірить в таку очевидну неможливість, такий не може бути спасений.

Але яка чудова і поєдинча є правда! Бог Єгова, ко-

трий сам із себе існує без початку і кінця. Се вправді перевищує наш розум, але не противиться йому. Біблія, як об'явлення Бога Творця, каже нам, що Він виконує все через Того, що був найперше сотворений, виконує через „СЛОВО" „ЛОГОС." Се кожний зрозуміє. Правда є все зронула; — блудів і всіляких догм ніхто не розуміє, навіть самі священники.

Дальше говорить апостол: „В Нім („Логосі") життя було, і життя було світлом людям." (Йоан 1:4). Ісус був живим приміром і своїм життям показував людям, як мають сповняти волю Бога. Тому Його життя було світлом для людей. Коли Ісус прийшов в перший раз на світ, то тьма на світі була така велика, що подобала до тьми, яка панувала на землі, коли вперше Бог Єгова приказав світити сонцю на землі через густу мрак, яка її окружала. (Йов 38:9) Скоро засіяло сонце, тьма уступила; — та коли Син Бога прийшов, як світло для і між людей, то тьма не зрозуміла Його. Світ не пізнавав свого упадку і не розумів, чого йому потреба, тому, коли світло прийшло між них, треба було їм вказати на нього.

ЙОАН ХРЕСТИТЕЛЬ ВІРНИЙ СВИДОК

Йоан євангелист описує дальше, що сталося, як прийшов Ісус Христос. Каже, що тоді виступив в Юдеї один пророк на імя Йоан, котрий хрестив або занурював людей в воді на знак, що вони каялися своїх гріхів і ставали примирені з Богом, і тому був названий Хреститель. Він говорив, що Його післав Бог, щоби звіщав людям, що надходить світло, котре пришло ім Бог. Се ділав він тому, щоби люде могли повірити в се світло, коли прийде до них. Хто мав бути сим світлом Йоан не знав цього. Если отже Йоан не знав, хто ним буде, а помімо того звіщав, і так, як він предсказав, сталося, се є найлучшим доказом, що Бог післав так одного, як і другого післанця, що звіщав людям прихід Спасителя, котрий був світлом для світа.

Світло Йоана Хрестителя так ясно сияло, що всі люде узнали Його пророком і післанцем Бога. Вони були задоволені з Його світла, і охотно були би при тім остали, але Йоан, як вірний слуга своєму післанництву, оповідав їм все, що він є тільки післанцем, післаним по перед другого вишого від нього, що має прийти по нім. Кожний Жидовин, що хотів бути правдивим Ізраїльтянином, мусів прийняти Йоана як післанця, післаного від Бога. Та котрий з них не поступав дальше тою дорогою, яку він вкадував їм, і не прийшов до Того, на котрого Йоан вказував, такий не міг поступати дорогою правди. Тільки такі, що хотіли сповняти волю Бога, сі зрозуміли і прийняли слова Йоана до свого серця. Таким чином Йоан прийшов як свідок, щоби приготувати люде до прийняття Спасителя. — Лука 1:17.

ЩО КАЖЕ ЙОАН ЄВАНГЕЛИСТ О ІСУСІ

Він пише: „Ісус був світло правдиве, що просвічує кожного чоловіка, котрий приходить на світ." (Йоана 1:9) Або, що Ісус був спеціальним світлом, якого

еще люде до сього часу не мали. Совість не освітила людей, як се деякі думають, ані сама совість не ділає чоловіка відвічальним перед Богом о скільки се відноситься до останнього рішення Бога, чи чоловік має жити далі, чи умерти раз на все. Люде будуть суджені відповідно до сього, чи вони прийняли, або відкинули волю Бога, як її об'явив Його Син, а не відповідно до того, як вони собі уявляли або видумали.

Йоан в своїм євангелію пише таке: Бог, котрий післав на світ „СЛОВО“-ЛОГОС і учинив Його світлом для світа, хоче, щоби всі люде довідалися о спасенню, яке Він задумав дати для них в своїм Сині і через Него. Та кождий знає, що люде не спізнали ще хто світлом життя для них. А св. Письмо учить на кождім місці, що остаточно Бог учинить так, що всі люде спізнають се (1. до Тимот 2:4) Щоби сю ціль досягнути Ісусови буде дане царство небес, щоби і мертві через Нього ожили і могли учути і спізнати се світло і если будуть послухні, будуть могли жити. (Одр. 1:18; Йоан 5:25) Слова Йоана (1:9) показують дорогу, як се станеться.

Світ попав в таку страшну тьму і невіжество, що не може бачити світла життя. Бо навіть, коли Він прийшов між своїх, то й свої не пізнали Його” (Йоана 1:11), хотіли вони як вибраний народ тішились спеціальною ласкою від Бога через 2,000 літ. Бог посилав їм своїх пророків. Щоби їх увільнити з рух їх ворогів, і щоби їх почути, Він чинив різні чуда. (до Римлян 9:4; до Галат 3:24) Він хотів карав їх, то тим самим Він їх учив. (2 Парал. 36:15,16) Але коли Бог прислав їм свого Сина, вони не спізнали, що Він є тим світлом, котрого ожидали. Красні слова, які падали з Його уст, подобалися їм, але рівночасно і гнівали їх. Його чисте і святе життя осуджувало їх життя. Вони відкинули Його, бо не хотіли мати світла. Вони більше любили свою злу дорогу, і се затьмило їх і затвердило їх серця. — 2 до Кор. 3:13.

Але на тих, що Його прийняли спало дуже велике благословення. Для них Він був не тільки реформатором, котрий прийшов, щоби справити життя Ізраїля на правдиву путь і направити се, що було зле, але Його слово, яке Він приніс і світло, котре сяяло від Нього, перемінило зовсім їх серце і розум. Вони почали бачити, а в своїй часі вони переконалися, що перед ними є нова надія, що є такого, о чім не знали ні пророки, ні їх отці Авраам, Ісаак, Яков, котрим була дана обітниця від Бога. Ті, котрі Його пізнали отримали право або власть стати дітьми Бога. (Йоан 1:12) Се влягло в їх серця надію, що в своїй часі вони будуть мати

ту славу, яку має Його Син. Тому Йоан каже, що такі родяться наново, не в значінню, щоби вони родилися, як перший раз з похотей чоловіка, або від волі чоловіка, але нове їх життя починається з волі і сили Бога.

Коли Ісус прийшов на світ як диття, бувши наперед сплоджений за силою Бога в утробі Марії, і коли при Йордані зістав сплоджений Отцем яко Син Бога до божественної природи, так також і сі є сплоджувані Богом до духової (божественної) природи, і, если окажуться вірними аж до кінця свого життя, будуть перебувати в небі. Такі зазнають на собі зміни природи з людської до божественної, і знають що можуть бути членами небесної родини Бога Єгови. — до Колосян 3:1-4; до Жидів 3:14.

Йоан оповідає, що Син Бога, „ЛОГОС“ „СЛОВО“ був перенесений з неба на землю, що Він стався чоловіком. Чоловік Ісус був тою самою істотою, котра перебувала досі в небесах. Трийцять літ Він жив в укрятті, але коли став повнолітним, тоді об'явив себе тим, котрі були готові прийняти Його, і сі, котрі Його бачили, виділи в Нім славу, як єдинородного Сина Бога Єгови. Подібного Йому не було другого на землі; Він був повний ласки і правди.

Дослідники Біблії бачать, що такі самі відносини падають нині, як були колись. Тепер Ісус є знова в друге присутний. Він знова прийшов на світ, але світ не знає Його. Навіть духовенство не знає сього, як не знало й жидівське. Вони не хотять видіти світла життя, котре Бог Єгова посилав їм.

Бог знова післав своїх посланців, і хто їх послухав, стримав благословення. Але взагалі Християнство поступило гірше, як Жиди, котрими вони так дуже погорджували, бо велике число Християн відкидає слово Бога. Відкинувши світло, яке пливе з другої присутності нашого Господа і злегковаживши собі вість о заложенню царства небес, теперішнє християнство летить стрімголов в тьму. Християне, котрі обвиняють Жидів, що вони поводитися немилосердно і жорстоко з Ісусом, поступають так само, як ділали фарисеї і книжники і провідники ізраїльського народу. Тамті були прообразом теперішніх. Теперішні провідники — начальники різних віроісповідань є правдивими наслідниками тих, що погордили Ісусом, коли жив на землі, і розіянали „Світло світа.“

Тепер знов силу правди пізнають сі, що прийняли повернутого Господа. Вони знають, що мають ласку жити і ділати, як будучі сини Бґа, і як такі вони шукають і стараються прославляти і почитати свого Отця.

Ісус і Никодим

„Бо так полюбив Бог світ, що Сина свого єдинородного дав, щоби кождий віруючий в Нього, не згіб, а мав життя вічне.“ — Йоан 3:16.

В своїй євангелії описує Йоан, як Жиди відосилися до Ісуса Христа. Він менше пише о звичайних людях,

а більше о провідниках народу — о книжниках і фарисеях, садукєях і архієреях і старших. Йоан описує, як сі провідники народу послали своїх слуг до Йоана Хрестителя, і з їх слів і поведіння видно, що вони не були незнайками, а що за свої діла були вповні відвічальні.

Дальше Йоан описує, як Ісус прийшов до Єрусалиму до святині і вигнав продаючих з неї. Сей його вчинок правдоподібно найперше його діло в Єрусалимі, дуже порушив народом. Се була нечувана річ у Ізраїля, щоби хтось важився в такий спосіб мішатися в сі річі і нарушувати їх обичаї, і їх звичаї та так з легковаженням відноситись до начальників синагоги. Але тим, котрі вірили в Нього, додало се більшої відваги; також інші, як Никодим, зрозуміли, що Ісус не міг би учинити сього, если би з Ним не був Бог. — Йоан 3:2.

Йоан згадує два рази о Никодимі; він був жидівським князем і належав до великої ради, синедріону. Не маючи відваги пійти за дня до Ісуса, і спитатись пійшов до Нього в ночі. Але своїм учинком він все таки показав, що має більшу відвагу, як другі, тому Ісус не танив його за се, що прийшов крадькома.

Та зараз по перших словах Никодима, Ісус сейчас звернув його увагу на справу царства Божого, о чім вже проповідав Йоан Хреститель, а тепер він сам став дальше навчати. При тім Ісус сказав йому, що сеї річі ніхто не може порозуміти, если не буде мати помочи від Бога, або если не отримає від Нього його духа. Іменно, если хто не родиться зверху сеї не зрозуміє сеї річі. Для Никодима було се щось нового і нечуваного. Никодим, що на все дивився чисто по людськи, учуви се, дуже здумівся. Щоби Ізраїльтянин мусів наново народитися, заким міг би зрозуміти, що є царство Боже, на котре Ізраїльтяни так довго очіждали, се було для нього за багато. Він не міг взнестись вище і подумати, о якімсь иншим народженню, а не о звичайнім, як люде приходять на світ. Ісус не старався пояснити сього, а тільки сказав йому, що наредини з духа є чимсь дійсним, от як вітер є дійсний і сильний, хотай його не видимо, то однак відчуваємо і чуємо його, а однак, чоловік не має над ним сили сказати йому: вій туди, або спитати де буде він віяв за хвилю.

Никодим не міг зрозуміти сього і для того Ісус пояснив йому, яка сьому причина: Він і сі, котрих він до певної степені заступав, не вірили в се, що було написане в св. Письмі і тому тепер не може зрозуміти дальших діл Божих. Вони не прийняли Йоана; вони не визнавали праці, яку Ісус тоді чинив, що Він діяв се з волі Бога. Хотай сам Никодим посвідчив, що ніхто таких діл не міг би робити, если би Бог не був з ним. Як же тепер могли вони сподіватися більше світла, від Бога, если злегковажили меншим? Для Никодима не осталося нічого иншого, як поступати за тим світлом, котре мав.

Ніхто не може жадати від Бога більше світла, если він не робить ужитку з сього світла, яке посідає. Хто вірно служить Богу, сей переконається скоро, що Бог вкаже йому дорогу життя і подасть йому правдиве світло, що буде просвічати на його дорозі. Іншими словами сказавши, хто старається служити вірно Богу, такий ходить в світлі; він не є в темряві. — 1. Йоана 1:6,7.

Та хотай Никодим не надавався на ученика, якого Учитель хотів би мати, то помимо сього Ісус об'явив йому найбільші правди, які Він прийшов об'явити світові. Йому першому сказав Ісус виразно, що Він прийшов з

небес, і що як Син Чоловічий мусить бути піднятий в гору, як Мойсей підніс мідяного змія в пустині, щоби кождий віруючий в Нього, не згиб, а мав життя вічне. Отже до сього Никодима сказав Ісус сі такі важні слова, котрі об'являють нам ціль, яку Бог Єгова хотів виконати через Ісуса: „Так Бог полюбив світ, що Сина свого єдиного родного дав, щоби кождий, віруючий в Нього не згиб, а мав життя вічне. — Йоан 3:16.

Никодим не міг би зрозуміти значіння всього того, що сказав йому Ісус, але слова, що вічне життя можна досягнути тільки через Ісуса Христа, були ясні. Зовсім певно він дивувався, чому Ісус порівняв себе до мідяного змія. Если Ісус хотів сказати тим, що буде вивисшений, Він зовсім певно міг порівняти себе до ясного світла, що світить в темряві і показує дорогу.

Ми знаємо, чому Ісус ужив такого порівняння. Він сказав се тому так, бо Він, сей Син Чоловічий, що був Сином Бога Єгови, повний ласки і правди мав терпіти, як грішник, і як такий мав бути піднятий в гору перед всіма людьми, щоби вони спізнали, що він був не тільки світлом життя, але правдивою жертвою Бога принесеною за всіх людей, жертвою за гріх, на котрого були вложені гріхи цілого світа, щоби Він задосить учинив Божій справедливості за всіх. „Котрий наші гріхи сам підніс у своїм тілі (на собі) на дерево, щоби ми, умерши для гріхів, правдою жили, котрого ранами ми сцілились.“ — 1 Петра 2: 24.

В сих словах показана ціла євангелія так красно, так вірно, як не можьлучше. Отець є жерелом самої любови. Він післав свого єдиного родного Сина, щоби стався средством, через котрого мала сплисти любов Бога Єгови на цілий світ. „Хто вірує в Нього,“ через се приходять такий до сеї пливучої любови і може пити її на вічне життя:

Сі так чудові слова Євангелії, що так ясно показують нам любов Бога, зістали в страшний спосіб перевернуті. Ріжні священники, протестанські так звані „євангелістські брати“ або „євангелісти“ розуміють євангелію так, що бачать в ній тільки страшного Бога, що буде мучити всіх грішників вічним огнем, а землю спалить і знищить. Вони не бачать в Бозі ніякої любови, а замість завзяте. Та дякувати Богу, що з другим приходом Ісуса Христа люде починають прозрівати і пізнавати Бога, який Він є; вони пізнають ясно, що через царство Христа приходять викуплення для світа.

Сам Ісус сказав, що Бог післав свого Сина, на світ, щоби судити світ, але, щоби спасти ним світ.“ (Перевід з грецького) Ісус умерши за світ на кресті, відкупив світ, а тепер приходять в друге перевести се в діло, і спасти його від смерті. Він приходять, як світло. Хто прийме його, сей спізнає світло Бога. Се світло з часом станеться, як те сонце ясне, що просвітить всіх і покаже всім волю Бога, і його ціль зглядом кожного чоловіка. Ісус є спасителем світа. Бог Єгова післав його на світ, щоби об'явив людям, яка є воля Бога і оповів їм, що Бог Єгова дбає про них і любить їх.

Як колись Никодим не розумів слів Ісуса, так само тепер в часі його другої присутності не розуміють його

снів провідники і священники всяких віроісповідань. А що Ісус говорив о нових народинах, то ці народини мусять відбутись. Але знаємо, що з малими винятками, мало хто з Християн розуміє, що се значить, подібно, як не розуміли сього і Жиди. Більшість їх розуміє нові народини так, що се означає: постановити собі провадити милосердне і побожне життя і поскромлювати свої похоти. Інші знова думають, если хто на зверх показує великим плачем або тим подібним, то се є знаком його нових народин.

На доказ сього вони покликуються на навернення ап. Павла. Але навернення Павла, а їх навернення є собі зовсім противне. Правдиве навернення починається від волі, котра за підставу має розумну віру, і тоді такий чоловік змінює свої думки і змінює бажання свого серця. Від часів Ісуса Христа і від пятидесятниці хто посвятився в серці і оказав се на зверх через занурення в воду і зістав оправданий Богом, такий отримувал також від Бога святого духа, що було початком нового життя в Ним, і се життя досягне остаточно своє докінчення на духовім степені в небесах, на подобу Бога і Ісуса Христа.

Нові народини, про які говорив Ісус Христос, і які дають чоловікови силу спізнати, що є Боже царство і ввійти до сього царства, діються в наслідок святого духа, якого уділяє Бог. Се не є справа чоловіка. Сього

чоловік сам своєю силою не може досягнути, як не можна сказати вітрови, щоби віяв в сю, або другу сторону, або в сей, або в инший час. Сю справу чоловікови так тяжко зрозуміти, як тяжко схопити вітер.

Ісус сказав Никодимови, що він повинен знати о сих річах. Він повинен був знати, що царство Ізраїля, не може бути ніколи бране за те саме, що царство небес; бо царство небес не розвинеться з царства Ізраїльського. Жиди сподівалися, що царство небес скоро тільки воно явиться, буде їх царством, а тут Ісус показав йому, що Він і йому подібні, живучи таким життям, яке досі провадили, не дістануться ніколи до сього царства. Ісус також хотів йому показати, що тільки сі будуть в тім царстві, котрих Бог вибере собі: Горожане — жителі сього царства мусять наперед народитися звище. Так само всі християне сподівалися, що до царства небес тільки сей, хто належав до них.

Але царство небес, є подібне до нових народин: Царство небес не є людська справа, воно не залежить від людей. Се царство буде накинене людям з гори; воно буде понад всіма царствами світа. (Іса. 2:2) 3 хвилиною, як заложиться царство небес, котре принесе з собою спасення, яке люди будуть могли досягнути, тоді не буде вже більше нових народин; тоді замкнеться вузку дорогу до нестерельности; тоді відчиниться свята дорога по котрій люди дійдуть до совершенного життя. Ісаїя 35.

Павло в Коринті

„Не бійся, тільки говори і не мовчи, бо Я з тобою.“ — Діяння Апостолів 18:9.

Павло бачив, що в Атонах нема багато охочих, щоб слухали правду. Тому опустив місто і не читаємо вже нігде, щоби він коли в друге був там. З Атен перейшов до Коринту, що лежав на полудне. З часів Павла Коринт був дуже рухливим містом, позаяк се місто було осередком торгівлі між сходом а заходом. Там приїжджали купці, одні зі сходу, другі зі заходу, і тому се місто надавалося ліпше до поширення правди, аніж Атени.

Прибувши до Коринту, Павло чувся слабкий на тілі. О тім оповідає сам в своїм першій посланню до Коринтян (2:3) кажучи: „І був я у вас в немочи і в страсі і в великій тривозі“ Ми можемо догадуватися, що там було більше, аніж сама слабкість тіла. Його досвідчення в Атонах налягло на него і він чувся пригноблений на духу. Він не сподівався там такого неповодження. Він думав, що їх аргументами переконає їх, однак так не сталося. Він постановив, що від тепер буде проповідати в поединчих словах о Христі, як о средстві, котрим Бог хоче поєднати світ зі собою й спасти його. Тому в своїм посланню до Коринтян так каже: „Бо я надумався, не знати нічого між вами, як тільки Ісуса Христа, та й Його розп'ятого.“ — 1. до Кор. 2:2.

Прибувши до Коринту Павло знайшов одного Жиди, котрому на імя було Аквила а його жені Прискила, й замешкав у них. Вони щойно прибули з Риму, тому що імператор видав розказ, щоби всі Жиди покинули то місто. Павло і Аквила заробляли на хліб, роблячи намети. У Жидів був такий звичай, що родичі учили своїх дітей якогось ремесла. Павло заприятелював з Аквилею, і приятель їх вже ніколи не розірвалася. Опісля, всегда згадував він з приємністю на хвилі прожити з ним. Бо Павло потребував дому, і найшов його у Аквилі, а його добра жена заопікувалася ним як найстаранніше. Правдоподібно Павло працював у него, а що сеї праці не було багато тому й не много міг він заробляти. І Павло мусів працювати день і ніч.

Що суботи Павло розмаляв зі Жидами в синагоді і з Греками, котрі там також згромаджувалися. Там почалася історія. Ніхто із жителів Коринту не знав, що той жидовин — наметник, що пробував між ними учинив се місто історичним знам'ям всему світові. Сам Павло певно й не думав, що його ручна робота буде записана в історії і по 1900 літах буде для нас заохотою і вказівкою на будуче.

По якійсь часі прибули з Македонії Сила та Тимотей, і Павло став більше отверто ніж передше оповідати Жидам, що Ісус був Христом, Помазаником Божим, Мессією. Правдоподібно вісти, які принесли ті два мужі, додали Павлови більшої заохоти до праці. Страх і боязнь, які ще доси мав покинули його. Він спізнав, що Господь є з ним в його праці; а коли в Атонах не пощастилося, то се був припадок. Його сміливий крок дався зараз почути. Жиди стали супротивлятися правді і хулити. Тому Павло стряс свою одіж і сказав їм: „Бров ваша на голови ваші; я чистий, від сьогодні йду між Поган.“ (Діян. Ап. 18:6) Се мало дуже велике значінне, більше, ніж знак самого гніву.

Павло знав, що нарід Ізраїльський спіткає нещасття. Бо вони погордили Божим післанцем і розпняли його. Вони також погордили чудесами, які Бог об'явив о собі через Ісуса. Апостол бачив, що слова Ісусові о надходячій нещастті, яке має спіткати його земляків в скорім часі сповняться. Вони яко нарід могли були себе спасти, если би були всі навернулися до Бога; а поодинокі кожний прийняв би Христа. (Діян. Ап. 2:40) Але вони дальше відкидали від себе слова Апостолів, а синагога в Коринті, котра відкинула правду, вже більше не чула в своїх мурах слів Апостола. Зате Погане прийняли радо слова його й тішилися з того.

Зараз обіч синагоги в Коринті стояла хата одного Жиди, на імя Юст, що був добрим чоловіком і поклонявся Богу. Він відступив свій дім і Павло проповідував там. Крисп, що був старшиною синагоги, увірував в Христа а з ним і ціла його родина й багато інших, кстрі увірували в Христа і далися охрестити. Правдоподібно саме поведенне Жидів, їх образливі слова і проклони, отворило очи добрим Жидам і вони спізнали, що Павло служить по правді Богу а ті, що виступають проти него, є ворогами Божої правди.

Саме тоді Ісус дав Павлови у сні різні видіння, котрі як видно були потрібні для його праці. (Діян. Ап. 23:11; 2. до Тимот 4:17) Причина, чому він отримав се видіння в Коринті, можна легко догадатися. Міста, як Филиппи, Солунь і Верію, Павло лишив, коли там повстало переслідування. Він тепер міг думати, що коли в Коринті повстало замішанне, се є знаком, що з Коринту мусить також забиратися і йти в друге місто. Можомо також здогадуватися, що милосердний Учитель зглянувся на тілесні його немочі і додав йому заохоти. Се можемо заключати із слів Ісусових, сказаних до него: „Не бійся, тільки говори й не мовчи, бо я з тобою і ніхто не відважиться нічого лихого заплідити, бо маю багато людей в сім місті.“ (Діян. Ап. 18:9, 10) Тоді Павло рішився остати довше в Коринті, аж Господь пішле його дальше в нове місце.

Дальше читаємо, що заступником конзула в Ахаї був тоді учений на свій час муж, Галіон. Хотий моральний упадок всіх людей був тоді великий, і все вгазувало, що світ спішить до катастрофи, то все таки були деякі, що жили оподаль від гнилі сього світа і були як би благородною вонею. Одним таким був староста Галіон. Коли він прибув до Коринту, Жиди, що палили гнівом на Павла,

кинулися на него і повели його перед суд. Вони обвинувачували Павла, „що він намовляє людей проти закону шанувати Бога.“ (Діян. 18:13) Закон римський не дозволяв впроваджувати нової віри, тому вони оскаржили Павла, що він ломить закон. Вони думали, що коли прийшов новий староста, їм певно удасться заборонити Павлови дальшу його працю. Як Павло хотів відкрити свої уста і сказати дещо на свою оборону, Галіон сказав Жидам: „Коли-б тут сталася кривда яка або лихе діло то вислухав би я вас до слова. Коли-ж тут питання про слово та імена та про закон ваш, то глядіть ви самі, бо суддю сього не хочу бути. Та й повиганяв їх із судища.“ — Діян. Апостолів 18:14-16.

Тоді Греки взяли Состена, що був на той час найстаршим синагоги і правдоподібно проводирем сеї авантури, і стали бити його перед судищем. Вони видко станули в обороні Павла, бо виділи, що Жиди руководились ненавистю до Павла, а Галіон, котрий бачив, що робили Греки не дбав про те. Для него була се мала річ. А можливо що бачив, що найстарший синагоги отримав тільки те, що був би сам дав Павлови і його товаришам.

По тім апостол позіставав в Коринті довший час і перебув там рік і 6 місяців навчаючи між ними Слова Божого. Він вже ніколи не відступив від основи, яку поставив собі, коли рішився не знати нікого більше тільки Ісуса і то розп'ятого. Його побут приносив звичайно, вдоволення і розчарованне; але тут може більше, як в котрім другім місці міг сказати, що се місце носило печать його апостольства. (1. до Кор. 9:2) Неповеденне в Атонах і його самотність, коли прийшов вперше до Коринту, все те вплинуло на него, що він сподіяв більше на Бога. Можливо, що тут він вперший раз пізнав, що то значить працювати і мати радість зі своєї праці; бо тут вперше оставав він довгий час на однім місці. Через своє апостольство зєднав собі нових приятелів. Приязнь із Аквилою і Прискилою, котру зєднав собі через спільну працю так фізичну як і духову, належала, до найшасливіших в його життю. Бо побіч Луки, Тимотея і Тита, котрі спільно подорожували з ним, ся родина належала до приятелів, котрих Павло дуже цінив.

Не можемо притім не звернути нашої уваги на одну річ а іменно на значінне і честь тих, котрі працюють. Хто чесно працює своїми руками, тим він підносить свій стан і гідність, і ніхто не повинен боятися або встидатися ручної роботи, як то на жаль ще часто на світі лучається. Павло працював руками, щоби заробити гріш, котрий міг би ужити для Господньої справи. Що до того Павло дуже відрізняється від тих, що кажуть, що працюють для Господа, а в дійсности сповняють сю роботу тільки тому, щоби можна на тім заробити гріш. Нема найменшого сумніву, що стан здоровля у Павла дуже багато потерпів у Листрі, де то камінували його і напів живого оставили, а так само і рани, які завдали йому в Филиппах, ще певно не загоїлися, коли прийшов до Коринту. А однак він працював там ревню, і Господь нагородив його труд, бо отримав благословенне так він сам як і Господні люди в Коринті.

Зміст життя ап. Павла

ПАВЛО, ЯК ПРИМІР ДЛЯ ВІРНИХ — ПАВЛО ВІРНИЙ СВОЇЙ СЛУЖБІ ВІНЕЦЬ ЖИТТЯ ДЛЯ ПАВЛА —

„Боротьбою доброю я боровся, дорогу скінчив, віри додержав.” — 2. до Тимотея 4:7.

Позаяк Павло віддавався до рішення самого цезаря тому треба було його відставити до Риму. По довгім часі і по многих пригодах Павло прибув до Риму. По двох роках неволі Павло відискав свободу. Що він опісля діяв сього певно не знаємо. Але з його посланій можемо зазначати, що він підпринймав далекі подорожі. Він хотів йти до Іспанії, і правдоподібно був там. До Єрусалиму вже не вертав більше; двері за ним замкнулися раз на всегда. На всякий пад місто зближалось скорим кроком до своєї заглади. Спорі і непорозуміння робили там життя неможливим.

Павло міг, если би був хотів, посвятити свої останні дні життя для лекшої праці. Але його ревний дух і щире бажання трудитись для свого Учителя і оповідати людям о радісній новині царства Божого змушувало його до сього. Його відпочинок мав прийти аж тоді, коли вже не буде можна працювати.

Не дивно нам, що великий Апостол в своїм посланню до Тимотея, свого улюбленого сина в проголошуванні Євангелії (2 Тимот. 1:2) написав повищі слова, котрі як не мож лучше подають коротко ціле його життя, котре віддав на службу своєму возлюбленому Учителеви. Ніхто не був так близький Ап. Павлові, як Тимотей, бо ніхто не пізнав так добре життя Ап. Павла, як він. Павло міг писати до Коринтян і оповідати їм много терпіння, будучи на службі свого учителя (2. до Кор. 11:23-28), але він не міг так писати їм, як писав до свого товариша, що брав участь з ним в його подорожах і терпіннях і враз з ним покріплювався тою самою надією і вірою.

Павло збирає ціле своє життя і так о нім пише в трьох коротких словах: „Доброю боротьбою, я боровся, дорогу скінчив, віри додержав.” Цілий час, відколи Ісус стрітив Павла на дорозі до Дамаску, він всегда напотикував різні труднощі і мав проти себе багато ворогів. Подібно як і другі слуги Божі він мав ворогів в самім собі (2 д Кор. 7:1) Але його поведіння було тако щире а його характер такий чесний, що йому приходилось легко запанувати над самим собою. А посвячення його для Господа було так велике, що він легко все поконував, не так як другі, хто того не мав в такій мірі. Чоловік, що не мав би такої рішучості, як він не міг би статись паном себе і витичити собі ціль життя, як він учинив зараз на самім вступі, а підпав би многим спокусам і мусів би через се провадити довше утяжливую боротьбу.

Павло стрічав опозицію і у Жидів і у Поган, котрі не любили його слів о Царстві Божім; як також мусів боротися зі злими силами і начальствами піднебесними і навіть і самим собою. (до Ефесян 6:12) Ап. Павло не уступав ніколи перед своїми ворогами; він всегда ставав сміло проти них, і тому міг по правді сказати: „я боровся доброю боротьбою віри.”

Не тільки жовніром був він а також наче таким, що біжить до витиченої цілі. Тому й сказав: „дорогу скін-

чив.” Від часу, як Ісус Христос покликав собі його за слугу, від тоді він всегда йшов за вказівками свого Учителя з цілий час він ніколи не збочив ні в право, ні в ліво, ані не отягався позаду, а все всіми силами пер вперед, аби отримати надгороду високого поклику. Він не йшов за своєю волею, як вірний Господень слуга старався сповняти Господню волю, котра, як він знав була для нього Божою волею.

Він дивився на себе, як на слугу, котрому зівстав поручений великий скарб. Можемо сказати, що він мав найсильнішу віру із всіх апостолів. Ніхто з них не бачив так ясно сих принципів, на котрих опиралася Христова віра і його праця.

Если потреба вимагала то станув опором проти всіх дванайцять, а боронив сього, що йому об'явив і приказав Учитель. Він міг поправді сказати: „Віри додержав.”

ПАВЛО, ЯК ПРИМІР ДЛЯ ВІРНИХ —

Павло не був заскорузлим загорілцем. Він був як той фарисей. Але коли прийшла свобода Христова він знав, як її використати.

І о скільки було вільно, як для ученика, він був всім для всіх, щоби кого мож позискати для Христа.

Без сумніву, Павло є добрим приміром для Ісусових послідователів, як також показує, що кожний його послідователь може досягнути і йти за радою і дорадою Ісуса, і може сказати: „Наслідуйте мене, як і я Христа.” (1. до Кор. 11:1) Однак, коли говорив ці слова він не приписував собі якоїсь вишості, а висказував тим, що він посвятився всеціло Господеві. В його посланнях пробивається нераз велике одушевлення, нераз пригноблення, як також велика терпеливість. Павло був чоловіком, як і ми, але його сильна воля, постанова служити Господу його велика любов до Нього, котрий був добрий для нього, що поміг йому поконати все і дійти до побіди далеко скорше, аніж міг би сей, хто дещо собі непускає.

Павло розумів, що діло на котре покликав його Ісус, було вже деконане. Тому казав: „Бо я вже готовий [бути принесений] на жертву і час мого розв'язання прийшов,” і додав: „На останок готувиться мені вінець правди.” (2 Тимот. 4:6, 8) Сими словами він не хотів сказати, що дальше не потребує бути вірний або не чувати на собою, а що він вірно сів зерно правди по всіх церквах.

Як Мойсей, коли запровадив свій нарід до границь обіцяного краю, знав, що його діло скінчилося. Так і Павло. Если-б його Учитель хотів продовжити життя, то він дальше працював би з ознакою вірою і ревносттю, але з обставин він закінчує, що кінець його близький і він був готовий закінчити свою жертву в смерті. Його совість посвідчала, що він був вірний, а знаючи, що його Господь дотримає свою обітницю, сказав: „На останок готувиться мені вінець правди.”

ВІНЕЦЬ ЖИТТЯ ДЛЯ ПАВЛА —

Словами: „на останок готувиться мені вінець правди,” Павло не казав, що він сподівається отримати свій вінець скоро тільки римська власть відбере йому життя, як загально учили і так вірили. Але він знав, що засне сном смерті, і що в своїм часі Господь пробудить його зі сну і дасть йому вінець, який для нього приготував. Ап. Павло знав, що він не одинокий отримає сю ласку, а що одержать вінець від Господа всі ті, що люблять явлення Його. (2. до Тимот 4:8). Се значить всі ті, що люблять з тугою очікують його повороту, як і він чинив, і тому будуть дбати о справи Господні, як і він дбав.

Та помимо того Павло чувся самотний і опущений. Всі його лишили, а деякі заподіяли йому навіть багато лиха. Але Господь станув при нім і „покріпив його”. Він об'явив йому, аби спіднав, що Він є близько него. Се було недалеко його смерті, отже треба було для него такого покріплення. Бачимо, що Господь в найтяжчих хвилях його життя всегди об'являвся йому. Так було в Єрусалимі, в Коринті, а тепер в Римі. — Діяння Ап. 22:21; 18:9; 23:11; 2. до Тимот. 4:17.

ПАВЛО ВІРНИЙ СВОЇЙ СЛУЖБІ

В своїм посланні до Тимотея Павло пригадає йому, скільки він натерпівся в його власнім краю в Антіохії, Лістрі і в Іконії, коли то він вперше стрітив його, і далше каже, що від тоді, аж доси, коли пише сей лист від всіх небезпеченьств Господь освободив його. А тепер сподіється, що Господь дозволить злим силам взяти верх на се, щоби він розв'язався, аби скінчив своє життя. Куліш переводить, що ні би то він сподівався „відходу.” Коли по правді, як сказано по грецьке, Павло сподівався свого кінця. Він знав, що він не йде зараз до свого Учителя, але був переконаний, що в своїм часі Господь Ісус покличе його зі сну смерті, і возьме його до себе, і буде з Господом на віки. — 1. до Солунян 4:17.

Павло тому так станув високо бо був вірний своєму покликанию.

Пам'ятаймо і ми на своє і будьмо вірні. Наслідуймо Павла, як він наслідував Христа.

Августин — та його наука о царстві і державі

Великий учитель католицької церкви під ніяким зглядом так дуже не відступив від науки Ісуса Христа, як у своїм творі: „О царстві Божім.” або радше сказати о царстві римських папів.

Не можна сказати, що Августин був перший, що подав думку, щоби церква панувала на землі. Перші змагання дійти до влади і панувати на світі вже проявилися були за часів апостолів. Вже тоді були такі люди, що їм сприкрилося терпіти і служити Христу, а забаглося пановання. Надармо остерігав їх ап. Павло, пишучи: „Ви вже ситі. Ви вже стали багатими. Без нас царюєте. О, коли б ви зацарювали, щоби і ми з вами царювали. ... Ми дурні задля Христа, ви ж мудрі в Христі; ми немічні, ви ж кріпкі; ви ж славні, а ми без чести; аж до сеї години ми й голодні і жадучі, і нагі і биті в лице і тиняємось і трудимось, працюючи своїми руками.” — 1 до Кор. 4:8-17.

По смерті апостолів ся жажда влади і пановання розвинулася ще більше. Найперше вона опанувала „старших,” а через них передала загалови. З початку „старші” церкви служили за дармо і безкористо і жили скромно. Та з бігом часу всіма заволодів світський дух. Коли Августин 387 року перейшов з поганства до Християнства, вже тоді ціла церква була пересякла духом „сього світа”. Під впливом того духа Августин написав славний твір під титулом: „О царстві Божім,” котрий мав дуже погубний вплив на розвиток всього Християнства. В сім творі він викладав, що церква зглядно священники, а ще радше папа не повинен підлягати світським властям, а повинен сам панувати над ними; бо Ісус Христос є правдивим царем і паном землі,

а папа є його заступником на землі.

Найбільше заінтересувався тим єпископ Риму, котрого цісар Константин вже і так узнавав паном Риму. Під впливом науц Августина повстала папська держава і vzросла до великої сили і могутости. Та в міру, як ся папська держава росла, в таких самих степені католицька церква віддалялася від науки Ісуса Христа. З багатством і славою приходила гордість, лінивість і неморальність і жажда ще більшої слави і майна. А се допроваджувало до воєн і кровопролиття і до пониженьня і затрати самої віри в Ісуса Христа.

Доказом того можуть бути сі різні війни, які папи провадили з ріжними царями, що не хотіли узнати зверхности папів. Доказом того були різні скандали, які діялися на дворі папів. Доказом того може послужити історичний факт, якого ніхто не може заперечити, навіть найзавзятіший католик, що від 1378 до 1417 року, се значить через сорок літ панувало в католицькій церкві рівночасно двох папів, один в Римі, а другий в Франції в місті Авіньоні.

Се була т. зв. „західна схізма.” Один папа величав другого і його сторонників і називав антихристом. Таким чином всі католики були прокляті, і викляті, як не одним то другим папою. По смерті папи кожда сторона вибирала собі другого; словом, відступлення від науки Ісуса Христа було всім очевидне. Щоби успокоїти загальне невдоволення скликано собор і скінчено обох папів, а вибрано нового. Але щоби відвернути увагу людей від правдивої причини сого, а звалити вину на кого другого спалили тоді на костирі священника Гусса, котрий виступав сміло проти їх блудів і накликував до

повороту до правдивої науки Ісуса Христа.

Ісус Христос і апостоли учили виразно, що світські держави є за дозволом Бога для певної цілі і на певний час. Іменно, аж до часу установа царства Божого через Ісуса Христа. Вони учили і наказували, щоби послідователі Христа в часі тим терпіли і повинувалися їм.

Августин учив инакше. Він учив зовсім противно науці св. Письма, іменно, що церква має панувати, а держави мають її слухати і повинуватись. На сій науці взорувалися всі не тільки через середньовічні часи, а також і в нашій часі. З сєї науки повсталала инша, іменно, що царства або держави, котрі тримають руку з священниками, є християнськими державами, і мають власть до панування від Бога і Його благословення.

Августин учив, що держави, котрі лущаться з папою і узнають його зверхність вже є Божими царствами на

землі, а Ісус Христос учив молитися, щоби прийшло царство Боже. Ісус стоячи перед Пилатом, сказав: „Мое царство не є з сього світа,“ або тепер. Він сказав до апостолів: „Я не прийшов, щоби мені служено, а послужити другим і життя своє дати за людей.“ „Слуга не може бути більший пана свого.“ „Приклад дав я вам як я чинив, щоби і ви так чинили.“ Ап. Яков учив, що „хто хоче бути приятелем світа, той стається ворогом Бога.“ Так само учили і другі апостоли.

На усправедливлення Августина можна тільки сказати, що він мав на думці ідеал царства. Бо справді ніяке царство, яке би воно і не було, если воно не опирається на правді і на справедливості Божій, не може управляти з користю для людей. Але таке ідеальне царство заложити, аж сам Ісус Христос на руїнах сих царств.

ВЕЧІР МОЛИТВИ І СЛОВА ДО РОЗВАЖУВАННЯ

Текст з манти на 17. лютого 1926

„Візьміть ярмо має на себе... бо єго має любе і тягар м'я легкий.“ Мат. 11:29, 30.

Хто несе се ярмо має запевнено в Божім слові, що все в його життє вийде йому на добре; що хто несе більший тягар, за се отримає більше благословення і нагороду в будучности. Чим тяжчих досвідчень хто зазнає в сім життє, тим більша буде його слава і тим красніший буде його характер і тим певніше буде надаватися та легше осягне своє становище в царстві небес. З сєї точки погляду кождий тягар є легкий, позаяк ми розуміємо наше ярмо, і тому воно є таке мило, таке розумне. В додатку є воно також тому легке, бо Господь помагає нам нести наше ярмо.

Текст з манти на 24. лютого 1926.

„Бо закон, ослаблений тілом (упадком чоловіка) був безсилен, та Бог піславши свого Сина в подобі грішного, чоловіка і задля гріха, (який учинив Адам), осудив гріх в чоловіці (тілі), щоби праведність Закону сповнилась в нас, котрі не по тілу ходимо, а по духу.“ — до Римлян 8:3, 4.

Яку потіху подають нам сі слова. Справді, се чудові слова життя. Вони вливають в наші серця надію. Если Бог приймає совершенні бажання серця, замість совершенних діл, — тоді справді маємо надію осягнути сєї степені, який є визначений для нас, степені совершенства... Ми можемо ходити по духу, хотяй о скільки ходить о нас смертних людей, ми не можемо поступати як духи. Нашим розумом можемо розважати

о духових річах, наші наміри можуть бути совершенні; сього жадає від нас небесний Отець, щоби наші бажання були совершенні.

Текст з манти на 3. Марта 1926.

„Що є праведне... о тім розмішляйте.“ — до Филиппів 4:8.

Ми не повинні доводити собі йти за неправдою, але повинні научитися мірити кожду нашу думку, слово і діло і дивитися, чи відповідають вони правді і справедливості. Але на других людей маємо дивитися з иншої точки погляду; іменно, о скільки се буде розумним, маємо бути до них радше милосердні, скорі їм прощати співчувати їм і допомагати. Але щодо себе ми повинні уважати на кожду нашу думку і на кожде наше діло, яке діло маємо, щоби ми не переступили в нічій границі справедливості, і не дозволити собі щоби часом наше серце на се не згодилося.

Текст з манти на 10 Марта 1926

„Напоминайте самі себе кожного дня, доки сьогодні зветься, щоби хто з вас не став затверділий через підступ гріха.“ — до Жидів 3:13.

Если спостережемо, що якимсь способом нами опанував духовий летарг і наші духові чувства стають мертві, так що в правді не находимо для себе оживляючої сили, тоді сей час ми повинні звернутися в молитві до Бога і до Його слова, щоби ми могли відчутти осячучу його силу. Бо ми станемо учасниками великого Христа, если заховаємо до кінця нашу віру і наше довіре.

СЛУХАЙ! Чувств Спаси голос?

„Хто з вас стане до діла:

Ниви білі повний колос;

Хто збере мої жнива?“

Много разів Спас нас кличе,

Дар коштовний обіця;

Хто-ж з нас перший радо скаже:

„Посилай мене, ось я!“

Хоч ти не так красномовний,

Як апостол був Павло,

Ближнім можеш поміч дати;

В слід їх вести за Христом.

Як не всі ще не зважають

На твої любови слова

То скажи сю вість покірним,

І веди їх до Христа.

Най ніхто з нас не говорить:

„Я не здібний помочи?“

Бо втемряві люде гинуть,

Ти їх правдою освіти!

Слухай радо, що Спас каже,

Щасття в тім ділі знайди;

Обізнясь зараз радо:

„Ось я, Ти мене пішли!“

ТИМЖЕ БРАТТЄ МОЄ ЛЮБЕ, БУВАЙТЕ СТІЙНІ... НАДТО ЗБОГАЧУЙТЕСЬ В ДІЛІ ГОСПОДНЬОМУ... 1. Кор. 15:58

Дорогі в Господі: Знаючи, що з дня на день приближається до часу, коли надія Церкви має сповнитися, знаймо й се, що кожний член Нового Сотворіння повинен сповняти певну роботу на ниві Господній. Се чого посвячені очікують, щоб досягнути участі у першій воскресінню. Апостол Павло пояснює ту надію додаючи: „Тимже браттє моє любе.“ Під цими словами розуміємо, що він мав на думці: Оце-ж браттє моє любе, перед вашими очима великий дар-нагорода, — далеко більша, ніж ангели мають, або коли небудь будуть мали. Тепер саме, ви на гонах, щоб її досягнути. — Тому „бувайте тверді“ Значиться, нехай ніхто з вас не зражується крутацтвом тих, котрі вернулися до світа. Положивши руки на плуг нехай ніхто з вас не оглядається позад себе. — Тимже браття буваймо тверді, стійні, в нашій посвяченні.

Апостол говорить далі: „Надто збогачуйтесь в ділі Господньому завсіді.“ Збогачуватися в ділі Господньому значить побільшити діло, робити ще більше, або доложити більше старань на ниві, в ділі Господньому.

Що-ж є діло Господнє? Відповідаємо, що діло Господнє діляється на дві частини, а обі ці частини є дуже важні і не є звершені одна без одної. 1) Старатися пристосувати наше життя до правди, під які підлягає Нове Сотворіння, щоб випробити собі подобу до Божого Сина. 2) Щоб виконати наш перший напрям, нашу частину в ділі Господньому є а щоб ми прославляли нашого Господа, через голошення радісної новини о Божім царстві. „Надто збогачуйтесь у ділі Господньому завсіді.“

Помимо, що конечним є для многих з посвячених Господу людей, щоб були занятими в світовій праці, а щоб в сей спосіб заробити на удержання, то однак у кожного посвяченого повинен бути переповнений, як найбільше бажанням, щоб „збогачуватися у ділі Господньому завсіді.“

Кожний посвячений у вірних хвилях повинен застановитися, куди й яким способом віддячитися мені Господеві за Його добродійства, а в дальшій тягу подати радісну новину всім иншим. Маючи таке бажання, старання, і чинення, голосячи сю радісну вість, зміцнюємо наш ум, котрий стається відпорним умом проти зла.

Однак є декотрі, що думають, що уділ їх в праці невеликий і не значний, тому й не много можуть виконати.

Ап. Павло відповідає нам, що „праця ваша не марна перед Господом,“ если на правду з любови і щирости надто збогачуємось в ділі Господньому, (бо кожного робота буде випробувана) Господь цілком не числиться з тим, як много ми можемо зро-

бити, але, чи ми маємо бажання робити і чи робимо, коли ми є захоплені й бажання.

Ціле питання стане яснє тоді, коли розберемо, себе, чи ми запрягаємо наш ум вповні до річей, котрі відносяться до царства Божого, чи ми застановляємось, щоб збогатитися у ділі Господньому, чи на правду бажимо на гонах. Чи наші бажання тузи, вище, спрямовані. Чи робимо все, що наші руки знайдуть до роботи. Если так, то маємо запевнення, що праця наша не марна, перед Господом, як що виконана так, як Господь постановив в своїй плані.

Живемо в часі де поле на Господнє діло велике і з дня на день збільшується. Браття наколи „любимо Господа, заповіді Його хоронім,“ а одною з Його заповідей є звернути людям увагу, що надійшов час о який то люди так довго молилися, час поєднання людей з Богом; та що одинока дорога, котра провадить до того життя і щасття, се давно очікуване царство Боже, котре приходить в своїй силі, котре має устатити мир на землі а благоволення між людьми.

Тому браття, хто чим, і до чого, до праці, до праці проголошуючи Царя і Його царство.

Всі посвячені, всі споджені св. Духом на даліше доложати всіх старань, щоб збогатитися в ділі Господньому, щоб дати свідчення всім, котрі мають уха до слухання.

Завважмо, браття, що тільки під одним усливем, се є, коли окажемося вірними аж до смерті, коли будемо сповнювати свою службу з дня на день, збогачуватися в ділі Господньому — тільки під снм усливем досягнемо першого воскресіння.

А за тим всі, всі ви, що біжите на гонах, учащайте на зібрання, на студії, старайтеся утвердити і надто збогатитися у ділі Господньому, щоб ми могли сповнити свою службу, рости в мудрости і ласці у ділі Господньому.

Дорогі Браття. Ми самі не всілі нічого зробити, тому звертаємося до вас о ваше співробітництво, о вашу поміч, в поширенню праці. Позе отворилося на всі застави, як ніколи перед тим. У всьому Господь благословить. Вже маємо й літературу на нашій мові, Остається тільки подати її людям, Тому то з нашої сторони кланемо до всіх в словах, які апостол Павло вказав: „Браттє моє любе збогачуйтесь в ділі Господньому знаючи, що праця ваша не марна перед Господом.“

Єдиному премудрому Богу, Спасителю нашому, слава і величчє, держава і власть, тепер і по всі віки. Амінь.

Слуги і браття в Господі

„ВАРТОВА БАШТА.“

УВАГА: Пошукується, братів, як в Америці, так і в Канаді, котрі бажали би піднятися кооператерської праці на ниві Господній, щоб в сей спосіб можна доставити слова правди всім, котрі мають уха до слухання. Браття з Канада прошені надіслати свою заяву до канадійського відділу в Торонто. Зі всіх прочих країн, як і в Америці, браття, котрі хочуть піднятися сеї праці прошені звернутися до головного відділу в Брукліні, звідкіля у всіх справах будуть поінформовані.

Просить всіх Братів, о доложення старань, щоб заслати літературу до всіх своїх кривних, чи знайомих, які живуть в Бразилії, чи Аргентині, як також просить о надіслання нам адрес таких людей.

Тут подаємо відділ нашого Товариства, де можна вироси в даній країні набутти Св. Письмо, або Біблії, і підручники видані Товариством, котрі улекують зрозуміння неясних стихів.

Всіх інтересованих в Бразилії в справі набуття книжок просимо вдаватися на таку адресу:

I. B. S. A., (Ukrainian Branch)

Postoffice Box No. 2652, Rio de Janeiro, Brazil.

Всі інтересовані з Аргентини в справі набуття книжок прошені вдаватися на таку адресу:

I. B. S. A., (Ukrainian Branch)

Calle Moreno 967, Depto 5, Buenos Aires, Argentina.

Всі інтересовані з Європи, України, Галичини і Чехословаччини в справі книжок прошені вдаватися на таку адресу:

M. S. B. P. S. (Uk. oddzial)

Skrzynka Pocztowna 248, Warszawa, Poland.

Всі інтересовані з Канади у всіх справах прошені вдаватися до канадійського відділу на таку адресу:

I. B. S. A., (Ukrainian Branch)

38-40 Irwin Ave., Toronto, Ont., Canada.

У всіх инших справах звертатися впрост до головного відділу. Міжнародного Товариства Дослідників Біблії під таку адресу: (Просить, задля порядку кождоразово додавати укр. відділ).

INTERNATIONAL BIBLE STUDENTS ASSOCIATION

Ukrainian Department

18 Concord St. Brooklyn, N. Y. U. S. A.